

Лексикон таємних знань

Тарас Прохасько

Лексикон таємних знань

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2023

УДК 821.161.2-31

П 84

Тарас Прохасько

П 84 Лексикон таємних знань [Текст] : коротка проза / Тарас Прохасько. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 184 с. — (Серія «Новітня класика»).

ISBN 978-966-448-165-3

До книги «Лексикон таємних знань» Тараса Прохаська входить кілька повістей та оповідань. Знайома й уже люблена читачами повільна проза Прохаська занурює у світ почуттів і відчуттів, знаків, вказівок, стежок і лабіринтів. Деякі розповіді автора майже безсюжетні, позбавлені пафосу й моралі, зате насичені безліччю деталей і описів, завдяки чому стають позачасовими й позапросторовими історіями. Автор запрошує зосередитися на найдрібніших змінах довкілля, стверджуючи, що не трапляється «досвіду забагато, досвіду зайвого, досвіду хибного».

Книга зацікавить вибагливого читача, спраглого естетичного інтелектуального читання.

УДК 821.161.2-31

ISBN 978-966-448-113-4
(серія «Новітня класика»)

ISBN 978-966-448-165-3

© Тарас Прохасько, текст, 2003
© Катерина Сад, художнє оформлення, 2023
© ТОВ «Кальварія», 2003
© Видавництво Старого Лева, 2023

Усі права застережено

СПАЛЕНЕ ЛІТО

День перший

Щось змінилося. Вже все інакше, як вчора. Літо раптом стало кінцем літа. Дощ, зовсім не літній, а дрібно-вітряний, закінчиться, здається, вже восени. І нерівності кори каштанів — як химерні русла дощових річечок.

Перегородивши таке русло пальцем, я не спинив води — вона знайшла іншу дорогу.

Але я впіймаю цю осінь. Вона не вивернеться від мене.

Я відчув її ще на початку літа. Тоді було літо сухості. Адже у літі багато літ. Тепер тяжко сказати — що я відчув. Але я ка-
зав — осінь вже незабаром, вона вже десь тут, хоч її трошки.

Мені відповідали: звичайно, осінь незабаром, але хай мине літо — будеш мати осінь. А я знов — осінь можна мати і влітку.

Наймусівніше — цей період літа, коли не знаєш вранці, чи почалося вже щось зовсім інше.

Сьогодні, здається, почалося.

День другий

Існує мислення, неможливе без запахів. Або: існує мислення, чийми категоріями є запахи. Або є такий тип мислення, де думка — запах, запах — думка.

Якщо є таке мислення — запашне мислення, — мусить бути десь філософія, для якої запах — категорія і положення.

От і сніп божого деревця, що пролежав цілий рік на шафі, пахнув лиш порохом, раптом знову вернувся до свого власного запаху. Або: одного ранку (це сьогодні) запах божого деревця опанував усім: цілий сніп його перестав пахнути порохом, як було зимою, весною і літом.

Це справді тавро осені.

Але що таке осінь? Осінь — привид.

Або: осінь — привід.

Або: осінь — це провід.

В кожному разі ми хотіли попрощатися. Наперед вибрали маленький підміський ресторанчик (маленький лісовий ресторанчик). Хотілося думати, що стіни з чистого дерева пронизані випарами смажених грибів. До них — темне пиво.

Ми приїхали двоє на авті. Я провадив, бо вона хотіла багато курити. Грибами, розмоченими і розкришеними, пахло все повітря, що охоплювало нас поза автом. Ті слуги повітря

виривалися неперервними з тунелів, які можна було простежити аж до повної темряви лісового муру.

В ресторані запах грибів обірвався. Але ми їли так багато, що не встигли попрощатися.

Бо вважається, що прощатися — це говорити, а не разом їсти.

А потім дощ не припинявся. Ми сиділи в авті, відчинивши двері, загорнулися у картаті пледи і говорили. Вона трусила на плед стільки попелу, що розпорошилася якась така сіра пляма, в якій можна було побачити не менше, ніж у вилитій з філіжанки кавовій гущі.

Ми опустилися у відвертості аж до дитинства.

Або: ми піднялися у своїй відвертості аж до дитинства.

Дощ заливав вікна. Осінь хотіла погасити літо вщент. Я не витримав. Вибіг під дощ і поклав на скло цілу долоню. На одну хвилю потік спинився нижче долоні. Я побачив її як червону цятку, потім — як білу пляму. Потім побачив усю. Як крізь діафрагму фотоапарата. Або: як ясну акварель. Вона дивилася на мене і, певно, посміхнулася. Але того я вже не міг бачити, бо вода перелилася через руку і вже не відступала. Вода перемогла, як вранці. Але вчора вранці.

Ми поїхали до міста.

Фройд би все зрозумів.

Або: лиш Зігі Фройд знав би, про що ми не говорили по дорозі.

Або: професор Фройд знав би, про що питати завтра. Але з кожної фрази про Фройда впливало зовсім не те, що було з нами в місті.

Ми приїхали прямо на вокзал. Вона поїде поїздом через Карпати й інші гори.

День третій

Мабуть, я б відчув зближення і вересня 1914 року, і вересня 1939 року. Бо чомусь настирливо передчуваю цей вересень.

Але тепер я маю роман з вулицею.

Або: вулиця фліртує зі мною.

Цілий день я провів з нею. Від холоду подошової порожнечі ранку до переповненого людьми віддзеркалення мучивного, мало не осіннього сонця у блискучій від тисяч попередніх стежок бруківці.

У цієї вулиці — натура латиноамериканки. Вона — авеніда. Вона лиш цілий день п'є каву. Вона так заповнює безсеньовність.

Кава — її сенс.

Або: її сенс — кава.

Або: кава — засіб — мета, мета — кава.

Або: кава — кава — кава...

День четвертий

Хронологія — річ непотрібна. Навіть для мого щоденника. Я просто хочу запам'ятати кожен ризик. Цього досить, щоб обійтися без дат.